

[Bindslev.]

villet placere Sagen i det rette Plan, nemlig at det er en Sag, som paa ingen Maade er unddraget eller bør være unddraget Folketingets Opmærksomhed eller Undersøgelse, men at det paa den anden Side næppe er en Sag, som, hvis Folketinget faar Lejlighed til at undersøge den nærmere, vil afløre korruptive Tilstande, saaledes som den ærede Forespørger formoder det, og at det endelig heller ikke er en Sag, som er Skoleeksempel paa, hvorledes en Tjenestemand kan blive Martyr i en idealistisk Udrensnings-sags Tjeneste. Det egner Sagen sig ikke til.

Men har jeg sagt dette, vil jeg vende tilbage til mit Udgangspunkt, nemlig at jeg mener, der er tilstrækkeligt Grundlag for Folketinget til at ønske sig Sagens Akter forelagt, og selv om Sagen har været undersøgt af et parlamentarisk Udvalg inden for Kommunalbestyrelsen, udelukker det selv sagt ikke Rigsdagen fra paa egen Haand ogsaa at foretage en saadan Undersøgelse, og jeg vilde mene, det vilde være højst uheldigt, hvis Folketinget i Dag nægtede en saadan Undersøgelse; det vilde netop give Jordbund for en Agitation og et Rumleri paa denne Sag, som man ikke, maa jeg sige, fra Regeringsbænken skulde være alt for begejstret for paa Forhaand. Jeg tror, jeg giver den højtærede Indenrigsminister og de Partier, der har Magten i denne Sal, et godt Raad, naar jeg anbefaler dem at acceptere den Dagsorden, som er stillet af det ærede Medlem Hr. Skjerbæk, og lader det saadant Udvalg nedsætte. Derved anerkender man den Ret, som Folketinget har, og som Københavns Magistrat paa ingen Maade har villet bestride, og derved giver man Adgang til at klarlægge, hvis der er Forhold, som bør paatales; og hvis der ikke er det, giver man med Hensyn til de Myndigheder, som her er angrebet, Anledning til en Frikendelse, som disse paa deres Side nok kan være glade og taknemmelige for. Med den Stilling, jeg indtager, tror jeg dog, det bør være værd at lægge Mærke til, naar jeg beder den højtærede Indenrigsminister om endnu en Gang at overveje det Forslag til Dagsorden, som er fremsat fra vor Side. Jeg tror, det tjener Sagen bedst, hvis denne Dagsorden gaar igennem her i Tinget.

Indenrigsministeren (Bertel Dahlgaard):

Jeg skal erkende, at det har gjort et ikke ringe Indtryk paa mig, at et Medlem af Københavns Borgerrepræsentation og Kø-

benhavns Magistrat opfordrer til at lade denne Sag overgaa til et Udvalg. Det er mig selvfølgelig bekendt, at det ærede Medlems Parti i Københavns Kommunalbestyrelse i Københavns Hospitalsudvalg har Repræsentanter, der, som det ærede Medlem ogsaa selv ved, ikke har ment, at der i denne Sag skulde foretages videre. Lige saa selvfølgelig har det været en Betyggelse for mig, at samtlige Partier i Københavns Kommunalbestyrelse, saa vidt det er mig bekendt, har været af denne Anskuelse. Naar nu en Repræsentant for det ene af disse Partier, der ogsaa er Medlem her i Rigsdagen, erklærer, at han ønsker denne Sag overvejet i Rigsdagen — ja, saa maa jeg sige, saa opgiver jeg den Modstand, der fra min Side var formelt korrekt i enhver Henseende, og jeg skal ikke have noget imod, at Tinget nedsætter dette Udvalg.

Forespørgeren (Svend E. Johansen):

Med den Vending, Sagen har taget, skal jeg kun lægge Beslag paa Tingets Opmærksomhed et Øjeblik. Jeg vil gerne takke Ordførerne for Partierne Venstre, Det konservative Folkeparti, Bondepartiet og det nationalsocialistiske Parti for den Hjælp og Støtte, de har givet mig.

Jeg vil blot med Hensyn til den Udtalelse, det ærede Medlem Hr. Bindslev fremsatte om Assistent Wilhelm Hansen, som han mente jeg havde skildret som en Engel og en Martyr, sige: Ak nej, jeg tror ikke, jeg i og for sig er forfalden til Tro paa Engle og Martyrer, men Assistent Hansen er en Mand, der ud fra sin store Erfaring og sit lange Arbejde i Hospitalstjenesten har ment sig berettiget til og af sine overordnede betegnes som berettiget til at udfylde en større Stilling, end han besidder i Øjeblikket. Maa jeg lige citere et Par Sætninger af en Anbefaling fra Blegdamshospitalet af 7. September 1932, der slutter saaledes:

„Jeg kan anbefale ham som et særdeles flinkt og paalideligt Menneske, som med Dygtighed og Akkuratesse har udført sin Gerning til Hospitalets fulde Tilfredshed. Han har efterhaanden været beskæftiget ved alt forefaldende Arbejde, væsentligst Bogholderi og Regnskabsvæsen, og hans Arbejde har altid været præget af Nøjagtighed og Omtanke.“

Fra en overordnet inden for Hospitalsvæsenet er det jo en umaadelig smuk Anbefaling, som viser, at han med Rette har kunnet føle sig tilsidesat, naar yngre og ringere kvalificerede Kollegaer har kunnet springe ham forbi.